ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΗΔΟΝΙΟΥ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ LASSALLE.

Τρελλὰ παιδιὰ εἶχαν ἁρπάξει
Ἕν' ἀηδονάκι πρὶν πετάξῃ
Ἀπὸ τῆς μάννας τὴ φωλιά.
Τὸ δένουν... ἄλλος τὸ τραβοῦσε...
Καὶ μοναχὰ τὸ συμπαθοῦσε
Μιὰ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά.

Πῶς ἤθελε νὰ τὸ γλυτώσῃ...
Σ' τὴν κάμαρα τῶχουν κλειδώσει.
Ψάχνει καὶ βρίσκει τὸ κλειδί
Ἀνοίγει μιὰ κρυφὰ· τὸ παίρνει
Καὶ πίσω 'ς τὴ φωλιὰ τὸ φέρνει
Χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἰδῇ.

Χαρούμεν' ἡ φτωχὴ μητέρα
Πετᾷ 'ψηλὰ ἀπ' τὸν ἀέρα
Καὶ μέσ' στὸ στόμα τὴ φιλεῖ
Τὴν κόρη τὴν ἀγαπημένη·
Κι' ἀπ' τὸ φιλὶ αὐτὸ τῆς μένει
Σὰν ἀηδονάκι νὰ λαλῇ...

Ἀράχνη.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Αἱ γυναῖκες κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι τὸν οὐρανόν, ὅτι κλαίουσιν, ὁπόταν ὀργισθῶσι.

Δ. Παππαρρηγόπουλος.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ LASSALLE.

Ἁρπαχτὰ

Καὶ μόνον ἂν σᾶς ἀφήσωμεν νὰ φαντασθῆτε τί ἔγεινεν εἰς Φάληρον, ὡραῖαι ἀσθενεῖς—διότι ὅλαι αἱ ὑγιεῖς ὡραῖαι ἦσαν κάτω — ἀμέσως θὰ μᾶς δικαιώσητε διατί σᾶς λέγομεν μόνον ὀλίγα **ἁρπαχτὰ**, περὶ τῆς εὐεργετικῆς τῆς κ. Λασσάλ, τὰ ὁποῖα κουφα κρυφὰ σᾶς προσφέρομεν ἐκ τῆς ἀλαταποθήκης τοῦ **Μὴ χάνεσαι**, διότι τὰ πολλὰ θὰ σᾶς τὰ προσφέρωμεν ὅλα τὴν Τετάρτην ἐκτάκτως ἐντὸς κομψῆς παροψίδος. Τότε θὰ σᾶς εἰποῦμεν καὶ τί εἶναι ἡ Babiole.

Τώρα ἀκούσατε τί εἴδομεν εἰς τὴν εὐεργετικήν.

*
* *

Εἰς τὴν εἴσοδον ὁ Παρασκευαΐδης ὄρθιος ἄνωθεν τοῦ δίσκου μὲ τὴν μαύρην του ρεδιγκόταν καὶ μὲ τὴν ὡς μάρτυρος ἢ ὁσίου μορφήν του, ἂν ἐκράτει καὶ ραντιστῆρα μὲ ἀνθόνερο, θὰ ἦτο ἀπαράλλακτος ἐπίτροπος ἐκκλησίας.

*
* *

Τί ἀδυναμίας ποῦ ἔχουν μερικοί! Παρετήρησα ἕνα ὅστις εἰσελθὼν ἐξεδίπλωσε πρῶτον καλῶς καὶ ἐμέτρησε τὰ δύο *εἰκοσιοκτάρικα ἅτινα εἶχε χωρίσει καὶ προωρίσει* διὰ τὸν δίσκον, καὶ εἶτα τὰ ἀφῆκεν ἐπ' αὐτοῦ.

*
* *

Ὅταν ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν ἡ κ. Λασσὰλ ἐνόμιζέ τις ὅτι συνήπτετο ἡ μάχη τῆς Πλεύνας μὲ *χαστούκια*. Μὲ τόσην λύσσαν ἐχειροκρότουν ὅλοι. Ἐξετρελλάθηκαν δὲ ὅταν ἐδόθη ἀμέσως πῦρ εἰς τὰ πυροτεχνήματα ὧν τὸ μεσαῖον παρουσίαζε φωτεινὰ τὰ γράμματα LASSALLE. Ὅλος ὁ θίασος τὴν ἐβοήθησε διὰ νὰ μεταφέρῃ τὰς ἀνθοδέσμας της, αὐτὴ

ἀφρὸς ἀπὸ τοῦ ποτηρίου. Οἱ ὀφθαλμοί της ἔβλεπον τὸν τάπητα τῆς αἰθούσης, ἀπὸ δὲ τῆς κινήσεως τῶν πτυχῶν τοῦ στηθοδέσμου καὶ τῶν τριχάπτων, ἦτο εὔκολον νὰ διακρίνῃ τις, ὅτι τὸ στῆθος ἐκεῖνο ἐξωγκοῦτο καὶ πάλιν κατέπιπτεν, ὡσὰν εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἄσθματος. Ὁ Ἐδουάρδος ἐκάλυπτε διὰ τῆς παλάμης τὸ μέτωπόν του στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατός του.

— Ἦτο πεπρωμένον νὰ λύσω πρώτη τὴν σιωπήν!

Ἀφοῦ δέν με ἐνοήσατε ἢ προσποιεῖσθε, ὅτι δέν μ' ἐννοεῖτε, σεῖς, ὅστις ἠκούσατε τὴν ἱστορίαν μου, σεῖς, ὅστις εἰξεύρετε τὸν παρελθόν μου.

Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Κόμητος διεσαυρώθησαν πρώτην φορὰν τὰ βλέμματά μας. Δὲν εἰξεύρω ποῖον αἴσθημα κατέλαβε τὴν ψυχήν μου... Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι χωρὶς νὰ θέλω, τὸ πρόσωπόν μου μὲ προέδιδε καὶ ὅτι ὅλοι προσεῖχον εἰς ἡμᾶς καὶ ἐρύθημα ἐκάλυψε τὰς παρειάς μου. Ἀπεχωρίσθημεν τότε... Μετ' ὀλίγον ὁ χορὸς διελύθη, ἐγὼ δὲ ἀπεσύρθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἡ νὺξ παρήρχετο καὶ ἐγὼ ἠγρύπνουν ἐπαναλαμβάνουσα τὸ ὄνομά σου, ἡ αὐγὴ ἤρχισε νὰ ὑποφώσκῃ, καὶ ἐγὼ ἀνελυόμην εἰς δάκρυα, ὡς ἡ μετ' ἐμοῦ ἀγρυπνοῦσα λαμπάς.

Τί ἠδυνάμην νὰ ἐλπίζω... ἀφοῦ σεῖς δὲν ἐμαντεύσατε τὸ μυστικόν μου!

Νὰ πνίξω τὸ αἴσθημα τοῦτο μόλις γεννώμενον... ἄ! εἶχε ῥιζωθῆ τοσοῦτον βαθέως..! Νὰ σβέσω τὴν πυρὰν, ἥτις ἤναπτεν ἐντός μου, ἀλλ' ἀντὶ δι' ἑνὸς φυσήματος νὰ σβέσω τὸ πῦρ, ἀνερρίπιζον τὴν φλόγα του, ἥτις περιέβαλε τὴν καρδίαν μου.

Διὰ τί νὰ συναντηθῶμεν; διὰ τί εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας νὰ κατοπτρισθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου..;

Εἴπατέ με παράφρονα... Ἀλλὰ σεβασθῆτε τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ μὴ καταδικάσητε τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ ἔγκλημα εἶναι, ὅτι σᾶς ἠγάπησεν...

— Ὁ Ἐδουάρδος ἀφῆκε τὴν γραφίδα.— Καὶ ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ αὕτη;

Ἡ Νίνα ἔκλεισεν αὐτὴν ἐντὸς φακέλου, ἀφοῦ ὑπέγραψεν αὐτὴν καὶ ἔθετο εἶτα τὴν ἐπιγραφήν.

Εἰς ὑμᾶς ἐνεπιστεύθην τὰ πάντα — εἶπεν ἐγειρομένη — εἰς ὑμᾶς ἐμπιστεύομαι καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως φθάσῃ εἰς χεῖρας ἐκείνου.

Καὶ ἐγχειρίζουσα τὴν ἐπιστολήν.

— Μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ ἔλθω νὰ λάβω τὴν ἀπάντησιν — ἀνοίξασα δὲ μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν τοῦ δωματίου εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐπανέκλεισεν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ξένος.